

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **N. R.**, zastoupen JUDr. Volodymyrem Schwarzem, advokátem se sídlem U Staré pošty 744, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-1109/BA-BA07-BA06-PS-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2024, č. j. 35 A 29/2024-17,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (nejdříve v zařízení v Balkové, poté v zařízení ve Vyšních Lhotách). Dobu zajištění žalovaný stanovil do 7. 1. 2025. Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl.

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že pokud by nedošlo k pozastavení účinků napadeného rozhodnutí, následky tohoto rozhodnutí by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Žádné jiné osobě v případě přiznání odkladného účinku újma nehrozí. Přiznání odkladného účinku rovněž není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Stěžovatel dodržuje všechna pravidla společenského soužití i právní předpisy, nikomu nezpůsobuje újmu. Pokud by snad veřejný zájem mohl být ohrožen, pro zamítnutí návrhu podle stěžovatele nepostačí jen existence tohoto veřejného zájmu, ale je nutné pomocí testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva stěžovatele s intenzitou narušení veřejného zájmu.

[3] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku nesouhlasil. Podle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro jeho přiznání. Stěžovatel návrh blíže neodůvodnil, nelze tedy seznat, v čem konkrétně spatřuje nepoměrně větší újmu a proč převažuje nad újmou jiných osob a veřejným zájmem. Obecné tvrzení stěžovatele o hrozící újmě nepovažuje žalovaný za relevantní. Přiznání odkladného účinku je podle dosavadní judikatury vyhrazeno pouze pro ojedinělé a výjimečné případy, což v této věci není splněno.

[4] Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku posoudil ve smyslu § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. a na základě okolností uvedených níže odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[5] Podle § 107 s. ř. s. *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nepřezkoumává samotný napadený rozsudek, ale pouze zjišťuje existenci výše uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Kromě formální podmínky, jíž je podání příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění dalších tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[8] Je zjevné, že přiznáním odkladného účinku v této věci by došlo k popření vlastního smyslu a účelu institutu zajištění. Stěžovatel by v případě přiznání odkladného účinku musel být ze zajištění propuštěn na svobodu. Takový efekt odporuje nejen institutu zajištění, ale rovněž povaze institutu odkladného účinku, jehož smyslem je účinky rozhodnutí pouze suspendovat. V tomto případě by však přiznání odkladného účinku mělo za následek nahrazení věcného řešení projednávané věci (usnesení NSS ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 Azs 353/2023 - 20, bod 7, či ze dne 17. 10. 2024, č. j. 6 Azs 232/2024 - 22, bod 7). Aby tomu tak nebylo, musel by stěžovatel tvrdit velmi výjimečné okolnosti, což není tento případ. Jakkoli tedy relevantní právní úprava podání návrhu na přiznání odkladného účinku nevylučuje, v posuzovaném případě nelze podanému návrhu vyhovět a kasační stížnosti odkladný účinek přiznat.

[9] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v nyní projednávané věci stěžovatel nesplnil svoji povinnost tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. a přiznání odkladného účinku by v této věci současně nahrazovalo věcné řešení projednávané věci. Proto soud návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[10] Rozhodnutím o nepřiznání odkladného účinku nicméně Nejvyšší správní soud nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS). O věci samé soud rozhodne přednostně s nejvyšším urychlením.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

Ivo Pospíšil
předseda senátu